

НЕВРАСТЕНИЯ

Докторъ Н. затвори вратата съ въздишка, като че искаше да отдѣли отъ себе си цѣлия останалъ свѣтъ. Седна на стола и уморено отпусна клепачи. Слава Богу! Свърши се и това — утре се връща обратно. После, изведнажъ, сви лице въ кисела гримаса. „Какво ли пъкъ толкова ме чака, та съмъ се разбързалъ? . . И тукъ — и тамъ, все сжщата история!“ Предъ очитѣ му още се въртѣха двамата колеги — единия нисичъкъ, съ брадичка, упоритъ и досаденъ, като всѣки старъ провинциаленъ лѣкаръ, другия едъръ, розовъ, добродушенъ момъкъ, който повече мълчеше. Отъ тоя часъ съ тѣхъ му стана още по-блудкаво.

Бѣха го викали отъ София съ телеграма, за консултация, въ тоя провинциаленъ градецъ, дето бѣ пристигналъ преди два-три часа. Болниятъ бѣше богатъ астматиченъ фабрикантъ, познатъ пациентъ отъ